

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Tine (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Tine", i Bang, Herman: *Tine*, udg. af Marie Hvidt ; Villy Sørensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1986], s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang08val-shoot-idm139973026929920/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Tine

III.

Det var efter Middag, og rundt i Porte og Døre til Lader og til Stalde laa eller sad i Skovridergaarden tause Soldater ved deres Piber. Lars Forkarl skulde i Marken igen, og mens han sindig fik Bæsterne frem og fik lagt dem i Tøjet og kom afsted, flyttede Folkene, alle, langsomt Øjnene efter ham, hvor han gik – til han var ude og Gaarden var tom igen. Et Par Ord var der blevet vekslet om Dyrene, ovre i Laden.

Sofie kom frem i Bryggersdøren med en Spand og skulde til Brønds. Hun var næsten altid uden »Tørklædet« nu og havde et Par Tilløb til Alexandralokker bag Ørene, udenfor Nettet:

– Ka' En maaske komm' frem, spurgte hun Soldaterne paa Trappen; hun havde faaet en egen smidskende og koket Manér at tale paa, som om hun altid talte med Trutmund; og Folkene fulgte rundt fra deres Pladser »Skørtet« over Gaarden.

Ogsaa ved Brønden hængte et Par Soldater, som begyndte at hjælpe hende med Spanden.

– For Mandfolk er der allevegn', sagde Sofie hver Time paa Dagen til Tine, mens hun smidskede: En gaar rent og falder over Mandfolk.

Hun fik Spanden fyldt og gik tilbage over Gaarden, hvor Soldaterne, tause, stirrede paa hendes Ryg, til hun igen var inde.

– Naa – én Gang brænder det vel løs, sagde i Dagligstuen en Kaptejn i Sofaen og strakte de lange Bén utaalmodig fra sig paa Gulvet; de talte vel for tusinde Gang om »dem« derovre og om Uvirksomheden.

– Ja, det gør vel saa, svarte sindig Sidemanden, der rejste sig og slog ind i Kredsen af tre-fire andre Officerer, som midt i Stuen gik rundt og rundt paa Gulvet med en egen Slingren som paa et vuggende Skibsdæk.

Ellers hørte man kun Kortenes Fald i den evige Whist, der ovre ved Vinduerne var begyndt efter Middag, og Tines Stemme, der kom med Kaffen:

– Tak, Hr. Lieutenant, sagde hun, Tak. Der var altid et Par Lieutenantsbén at komme forbi i Dørene, naar man skulde ud eller ind.

Der blev en høj Latter ude i Gaarden, og Officererne kom til Vin-